

Защо съм учител

Неотдавна един драг на сърцето човек ме нахока за избора ми на професия: „Как можа да избереш точно тази?“ Не подходих с емоция към въпроса, защото той си е в реда на нещата: отдавна вече не живеем времената на Светата Троица – свещеник, лекар и даскал – авторитетните пазители на здравия дух и здравето тяло. Вече години наред спазваме канона на базиргяна, който си е извоювал правото да определя и смисъла на думите. В час, когато се препитваме на думи от иноземен език, момчето от Лънеберя най-отговорно ми обяснява, че *clever* означава, видите ли, *хартия*. Без да иска, този неосъзнат сосюрианец подава идеален пример за случайността на връзката между означаемо и означаващо. *Clever* съвсем спокойно може да има и такова значение, нали? Какво тук значи някакво си колективно съгласие в безавторитетното гето на войнстващия безУМЕН индивидуализъм. В това гето свири симфония семиотичната какофония – точно така, така Ви няма нищо общо с фонията – и всеки има статут на лингвистичен месия, на който е случил на промоция. Ура! Никой обаче не си прави труда да прочете ситния шрифт: там молецът (бел. авт. – собственик на мол) ви оферира две на цената на едно – плащате с главата си и получавате два стомаха. Бол пространство да мелите смислите и да се чудите дали *баклава* не беше и някакво образование. И тъй, таз’ интелектуална кастрация произвежда нова генерация интелектуални евнуси в луисвитон кожуси. Ама барем живот.

Та, защо станах учител? За да воювам свободата си, като опазя главата си. Подобна отговорност ще рече да не спирам да чета, да държа буден ума си. Чета и прозряното рисувам, танцувам, пея и написвам на децата с надеждата, че няма да ги постигне будната кома на молевия ковчег. Там будни спящи мажат с пръст светлото смарт бъдеще и се прелестеят. И ний сме дали на света един клик! О, неразумни, в голото дигитално няма светлик. Вашето стремление е също холографско упражнение: на път сте да възродите триизмерно изображение на безпросветните тъмни векове. И в това е наш’та драма, че кроим холистична холограма според другородска гама. Учителствам, за да ги събудя. Даскалувам, за да възпитам у тях себеуважение – най-важния житейски урок. Преподавам им любознание и трудолюбие, за да го постигнат. Ратувам и за умиване на пейоративната смрад от лицето на едно занятие, чието задание е интелектуалният и морален градеж. Пък ще се намери кой да прозре, че в него има същата красота както в резбованите

слънца в „Даскаловата къща“ или в писания бръшлян. Вкратце, даскал съм, за да създавам хранителна среда, в която да никнат необходими хора. То си е чиста проба алхимия: от табули рази зачистваш примесни зарази и произвеждаш драгоценни люде. Брей, намери се философският камък, хора! Да, всеки знае, че се зове *образование* и начинава със сричането на „бяла, спретната къщурка с две липи отпред“.

„Учителка си, защото знаеш чужд език“, каза моята драга племенница, която вече втора година се бори с гостенката на неузрялата бяла кръв. Стоя и сега край нея на пост. Не можах да сторя нищо, когато детството ѝ посърна и се удави в една банка с метотраксат. Със съзнанието, че от знанието има индивидуална, но и колективна полза, продължавам да ѝ вливам силата да познава своето в инородното и обратно, да не чете житейските уроци с палец надолу или палец нагоре, както Цезар от фейсбука решава съдбата на гладиаторски постове. Като всеки млад човек и тя трябва да знае, че плаването в чуждата култура не отрицава любородието, стига да се освещава с молитва за свобода, като Ботевата например.

Специална грамота от конкурса „ЗАЩО СЪМ УЧИТЕЛ“

Автор: Ивелина Казакова

Преподавател по английски език и британска култура
в 19 СУ „Елин Пелин“, София, и СУ „Св. Климент Охридски“